

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. Търговище, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ТЪРГОВИЩЕ в публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕН ИВ. СТОЙЧЕВ

Членове: МИРОСЛАВ Н. МИТЕВ
ЯВОР ПЛ. ТОМОВ

при участието на секретаря АНАТОЛИЯ Д. АТАНАСОВА
в присъствието на прокурора Д. П. С. Д. П. С.
като разгледа докладваното от ЯВОР ПЛ. ТОМОВ Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20233500600147 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 313 и сл. НПК.

Образувано е подадени протест от А.Василев – мл.прокурор при РП Търговище и въззивни жалби от адв.Р. Р. от ТАК в качеството му на повереник на гражданските ищци и частни обвинители Г. Г. и Т. П., против присъда № 8/13.02.2023 г. постановена по похд № 469//2022 г. на РС-Търговище. Със същата и на осн.чл.304 от НПК подсъдимия Р. С. Р. от с.С. общ.Търговище е бил признат за невинен и оправдан изцяло за това, че „на 07.07.2021 г. в гр.Търговище, пред надлежен орган на властта - прокурор при Районна прокуратура - Търговище, в подадена тѣжба вх. № 875/ 06.07.2021г. пред Окрѣжна прокуратура - Търговище набедил Г. В. Г., ст. полицей група „ООР“ към РУ - Търговище и Т. И. П., полицей група „ООР“ към РУ - Търговище, в извършване на престѣпление по чл. 131, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 130, ал. 1 от НК със знанието, че са невинни“ – престѣпление по чл. 286, ал. 1 от НК. Наред с това съдът е отхвърлил като неоснователни и предявените от пострадалите П. и Г. граждански искиове за причинени неимуществени вреди в размер от 3000 лв. за всеки от тях.

В протеста и в допълнителното писмено изложение към него депозирано в срока по чл.320,ал.4 НПК се сочи, че постановената присъда е незаконосъобразна и следва да бъде отменена, тъй като материалният закон не е бил правилно приложен. Поддържа се, че подс.Р. е бил с ясното съзнание какво е съдържанието на тѣжбата изготвена от адв.И. до ОП Търговище, респ. знаел е съдържанието на съдържащите се в нея клеветнически твърдения, с които е набедил двамата полицейски служители в извършването на престѣпление от общ характер. Поради това предлага на съда да отмени оправдателната присъда и постанови нова, с която признае подс.Р. за виновен и му наложи съответно наказание.

Във въззивната жалба и в допълнителното писмено изложение към него депозирано в срока по чл.320,ал.4 НПК повереникът адв.Р. Р. също счита, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна. С позоваване на редица текстове от Закона за адвокатурата поддържа, че макар и тѣжбата до прокуратурата да е подадена чрез пълномощника адв.И., то не са налице

обстоятелства, които да сочат, че същият не е действал по пълномощие на клиента и че изложеното в същата не пресъздава фактическа обстановка представена му именно от клиента. В този контекст намира за доказана и субективната страна на престъплението, доколкото в тъжбата са описани конкретни факти и обстоятелства, за които подсъдимия е бил с ясното съзнание, че не са се случили, а единствената му цел е била да се възбуди и проведе наказателно преследване против полицейските служители Г. и П.. Поради това предлага на съда да отмени оправдателната присъда и постанови нова, с която признае подс.Р. за виновен и му наложи наказание лишаване от свобода в минимален размер, което отложи по реда на условното осъждане, както и да бъдат уважени в пълен размер заявените граждански претенции, претендира заплащане на разноски.

В съдебно заседание протеста се поддържа изцяло чрез прокурор С., който наред с изложените доводи за незаконосъобразност на присъдата, сочи, че първостепенният съд е допуснал и друго съществено процесуално нарушение, допускайки и приемайки изменение на датата на обвинението, което не е било налице. Счита, че по този начин и с оглед на забраната по чл.287,ал.4 от НПК съдът сам се е поставил в невъзможност да приобщи обясненията на подсъдимия дадени в присъствие на защитник в ДП. Пледира за отмяна на оправдателната присъда и постановяване на нова присъда, с която подс.Р. бъде признат за виновен по въздигнатото му обвинение по чл.286, ал.1 от НК, за което му бъде наложено наказание лишаване от свобода, ефективното изтърпяване на което бъде отложено по реда на чл.66 НК с подходящ изпитателен срок.

Гражданските ищци и частни обвинители Г. и П., редовно призовани, не се явяват в с.з. Не се явява и техният повереник адр.Р. Р., който в депозираното допълнително писмено изложение /наименувано като „молба“/ заявява, че желае да бъде даден ход на делото в негово отсъствие; поддържа жалбите на заявените в тях основания; предлага на съда да отмени първоинстанционната оправдателна присъда и постанови нова осъдителна присъда, както и да уважи изцяло заявените граждански претенции

Подсъдимият Р. Р. се явява в с.з. със защитника си адв.Ц. И. от ТАК, който оспорва изцяло подадените протест и жалби. Соочи, че деянието не е осъществено нито от обективна, нито от субективна страна, поради което първоинстанционната присъда е правилна и законосъобразна. С позоваване и на решение на ЕСПЧ до делото „Маринова и други срещу България“ във вр. с чл. 10 от ЕКПЧ пледира за потвърждаване на оправдателната присъда. Подсъдимият се присъединява към изразената от защитника му позиция, като в последната си дума не изразява становище.

Търговишкият окръжен съд, след цялостна проверка на събрания фактически и доказателствен материал, след неговото обсъждане както поотделно, така и в съвкупност, и при пределите, установени в чл. 334 от НПК, като провери на основание чл.313 и чл.314,ал.1 от НПК изцяло правилността на присъдата, намира въззивния протест и въззивните жалби на пострадалите лица за допустими, тъй като са предявени от надлежна страна и в срока по чл. 319 от НПК.

Разгледани по същество, протестът и жалбите са НЕОСНОВАТЕЛНИ, поради следните съображения:

Фактическата обстановка е изяснена от районният съд, който в съответствие с процесуалния ред е събрал необходимия обем доказателства, имащи съществено значение за правилното решаване на делото. Доказателственият материал по делото е анализиран от РСТ задълбочено, поотделно и в своята съвкупност. С него се изясняват по несъмнен начин всички обстоятелства от съществено значение за правилното решаване на делото по същество. От събрания доказателствен материал първостепенният съд е установил следната фактическа обстановка, която въззивния съд изцяло споделя:

На 14.06.2021 г. вечерта подс.Р. и св.О.С. решили да се почерпят в дома на подсъдимия, находящ се на ул. „Васил Левски“ № 11 в с. С. общ.Търговище, където употребили алкохол. След 01.00 ч. /вече на 15.06.2021 г./ на ЕЕН тел.112 бил подаден сигнал за силна музика, идваща от дома на подс.Р.. Към адреса на подсъдимия бил насочен

полицейски патрул в състав - мл.инспектор Г. Г. -ст. полицаи група „ООР“ и мл. инспектор Т. И. П. - полицаи група „ООР“. Полицейските служители се отправили към указания им адрес със служебен автомобил марка „Шкода“, модел „Рапид“ с рег.№ СВ **** НН. При пристигането им на място двамата свидетели констатирали, че в действителност се чува силна музика от къща, находяща се на горепосочения адрес. След като изчакали пауза между песните, почукали на входната врата, която отворил подс.Р., който бил във явно нетрезво състояние. Полицейските служители забелязали, че лицето му било зачервено и че същият има наранявания - ожулване около лявото око и носа. Полицаяте се легитимирали пред подсъдимия и го уведомили, че са в дома му във връзка с подаден сигнал за силна музика, с което се нарушава обществения ред и спокойствие. На подсъдимия било разпоредено да спре музиката, което той категорично отказал да направи; отказал и да представи документ за самоличност, след което влязъл обратно в дома си, от където отправял обиди към полицаите.

Свидетелят П. отново почукал на входната врата, при което подс.Р. отговорил, че няма да отвори. Непосредствено след това се чул друг мъжки глас, който казвал, че няма проблеми и отворил вратата. Това бил св.О.С., който също бил във видимо нетрезво състояние, но заявил на полицаите, че ще спрат музиката. Тогава обаче подс.Р. отново излязъл от дома си, избутал св.Стойнев и заявил, че няма да я спират. Тогава свидетелите П. и Г. повторно му разпоредили да представи документ за самоличност, да спре силната музика и да преустанови невъздържаното си поведение-разпореждания, които не дали резултат, тъй като подсъдимия продължил да обижда, да ругае полицейските органи и да ръкомаха с ръце. Тогава полицейските служители го предупредили, че ще бъде задържан чрез използване на физическа сила и помощни средства. Св. Г. хванал подсъдимия за ръката и го повалил на земята по корем, след което двете му ръце били приведени зад гърба. Поставени били белезници и подсъдимия бил отведен до полицейския автомобил, където бил качен на задната седалка от дясната страна на автомобила. След това св.П. седнал до подс. Р. от лявата страна на задната седалка, а св. Г. се качил на мястото на водача.

На 15.06.2021 г. около 01.27 ч. патрулният автомобил управляван от св. Г. потеглил към гр.Търговище, но веднага след потеглянето подсъдимия започнал да буйства, като блъскал главата си в предната седалка и стъклото, протягал си краката, и ритал седалката на водача. След като изминали разстояние от няколко метра, св.Г. спрял автомобила и двамата полицейски служители преместили краката на подсъдимия в неговата дясна страна, след което продължили движението си към гр.Търговище. Около 01.50 ч. пристигнали в ЦСМП към МБАЛ Търговище, където подсъдимия бил прегледан от св. д-р Р.И., като при извършения преглед подс.Р. не съобщил за оплаквания от медицински характер на преглеждащото го медицинско лице. След това бил отведен в сградата на РУ-Търговище, където били изготвени необходимите документи и същият бил настанен в помещение за временно задържане - изолатор на РУ- Търговище.

Във връзка с установеното бил съставен АУАН № 139/15.06.2021 г. /приложен/ за извършено от подс.Р. нарушение на чл.2, ал.4 от НПООРЧОИ и АУАН № 140/15.06.2021 г. /приложен/ за извършено нарушение на чл.4, ал.1 от НПООРЧОИ. Подсъдимият бил задържан със заповед за задържане на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР. По-късно на 15.06.2021 г., подс.Р. бил освободен от мястото за задържане, като около 14.50 часа, отново бил прегледан от св. д-р Веселин Папазов в ЦСМП към МБАЛ-Търговище, като и при този медицински преглед подсъдимият не заявил оплаквания относно здравословното си състояние.

На 16.06.2021 г. подс.Р. посетил МБАЛ-Търговище, където бил прегледан от съдебният лекар д-р Владимир Горанов, който издал СМУ № 170, в което отразил, че му било причинено временно разстройство на здравето неопасно за живота /охлузвания по челото и гърба на носа, кръвонасядане в областта на гривнена става и охлузване на трети пръст на дясна ръка/ - увреждания, които по характер и степен отговаряли на лека телесна повреда, респ. могат да бъдат получени по начин и време, както съобщава пострадалия, а именно на 15.06.2021 г. около 00.30ч. на земята и удари с ритници по главата, гръдния кош

и крайниците.

На 06.07.2021 г. в Окръжна прокуратура - Търговище постъпила тѣжба вх. № № 875/06.07.2021 г., която била подадена от Ц. Н. И., адвокат от АК - Търговище, в качеството му на пълномощник на Р. Р. срещу св.Г. Г. и св.Т. П., който макар и да не бил посочен поименно, но съдържанието недвусмислено ставало ясно, че се има предвид именно и това лице. В тѣжбата се визирал случая от 15.06.2021г. като се твърдяло, че полицейските органи са повалили на земята Р. Р. и са го „неутрализирали“ с ритници и удари по тялото. Било посочено също, че след като служебният автомобил потеглил, между селата Стража и Разбойна, преустановил движението си.Св. Г. слязъл от колата и нанесъл на подс.Р. серия от удари с ръце, които попаднали в главата и тялото му. Твърдяло се, че след пристигането в РУ - Търговище ударите срещу подс.Р. продължили. В тѣжбата се отправяло изрично искане да се образува досъдебно производство, срещу служителите на РУ - Търговище, които на 15.06.2021 г., в качеството им на длъжностни лица, са нанесли побой на Р., от който е получил множество леки телесни повреди. Тѣжбата била подписана от адв.И. и към нея било приложено издаденото СМУ № 170/16.06.2021г. и пълномощно от Р. Р., в което бил вписан предмет за адв.И. „да изготви и подаде тѣжба в ТООП“.

С постановление от 07.07.2021 г. на прокурор от Окръжна прокуратура - Търговище тѣжбата, ведно с преписката, образувана въз основа на нея била изпратена на РП - Търговище с оглед родовата подсъдност. След запознаване със съдържанието ѝ, с разпореждане от 07.07.2021 г. наблюдаващият прокурор от РП -Търговище, разпоредил извършването на проверка от Дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР, на осн.145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ. Същата завършила с доклад за липса на данни за извършени престъпления или дисциплинарни нарушения от страна на полицейските служители при извършване на служебните им задължения. След запознаване с резултата от проверката, наблюдаващият прокурор се произнесъл с постановление от 26.10.2021 г., с което отказал да образува досъдебно производство. Същият приел, че по преписката липсват достатъчно данни за извършено престъпление от общ характер, в това число престъпление по чл.131, ал.1, т. 2 във вр. чл. 130, ал.1 от НК. Приел за установено, че визираните в тѣжбата служителите от РУ - Търговище, които са извършили задържането на Р. са приложили физическа сила, съобразно изискванията на чл. 85, ал.1, т.2 и чл.86, ал.1 от ЗМВР, като липсвали каквито и да било данни посочените в тѣжбата телесни увреждания, да са в пряка причинно-следствена връзка с действията на полицаите П. и Г.. В постановлението на РП - Търговище било посочено също, че твърденията за нанесен побой на Р. Р. от страна на полицейските служители не се потвърждават от обективно установените факти в хода на проверката.

Описаните събития, резултат от подадената тѣжба с вх. № 875/06.07.2021 г. се отразили негативно на авторитета на полицейските служители П. и Г., които от своя страна също решили да сезират прокуратурата - на 06.01.2022 г. чрез пълномощник подали до РП - Търговище жалба с оглед данни за извършено спрямо тях престъпление по чл.286, ал. 1 от НК, във връзка с която било образувано настоящото наказателно производство.

Описаната фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни и писмени доказателства и доказателствени средства - показанията на свидетелите И.П., Г., Папапоз, Марков, М.П., Р.Иванова - Донева, Сл.Н.а и О.Стойнев, депозиращи в хода на проведеното съдебно следствие; материалите по преписка вх.№ 1645/2021г. по описа на РП - Търговище, ведно със съдържащата се в нея тѣжба вх.№ 875/06.07.21г. по описа на ОП - Търговище с приложено СМУ № 170/16.06.2021 г. и пълномощно от Р. Р.; заключението на назначената по делото съдебна видео-техническа и лицево- идентификационна експертиза на записите от системата за видеонаблюдение във вътрешната и външната част на сградата на РУ - Търговище, съдържащи в 6 бр. компакт диска, приложени към преписка вх.№ 1645/2021г., както и останалите доказателствени материали по делото.

Тѣй като в с.з. от 12.10.2022 г. /л.44 и сл./ по искане на прокурор Василев е било допуснато изменение на обвинението по реда на чл.287,ал.1 НПК досежно датата на извършване на престъплението, която е променена от 06.07. на 07.07. 2021 г. съдът не е приобщил /с оглед забраната по чл.287,ал.4 НПК/ обясненията на подсъдимия от ДП, а в

съдебната фаза същият не е дал такива, възползвайки се от правото си по чл.115,ал.4 от НПК. Въззивният състав изцяло споделя начина, по който е извършена процедурата по изменение на обвинението, респ. намира за неоснователни доводите на представителя ОП Търговище за пръв път наведени в производството пред ТОС за допуснато съществено процесуално нарушение. Тези доводи за неправилно приложение на чл.287,ал.1 НПК очевидно не са съобразени със задължителните указания, дадени на съдилищата посредством ТР № 57/1984 г. по н.д. № 13/1984 г. на ОСНК – т.2, където изрично е посочено, че фактическите обстоятелства, обуславящи обвинението се съдържат в обвинителния акт. Когато на съдебното следствие се установят обстоятелства, които имат значение за определяне фактическия състав на престъплението, но не са посочени в обвинителния акт и по тях подсъдимият не се е защищавал, защото не са му били предявени по надлежния процесуален ред, е налице изменение на обвинението. В случая след като е променена датата на извършване на деянието, извън всякакво съмнение е, че се касае за обстоятелство, което не е било посочено в ОА и за което подсъдимият не се е защитава. Ето защо съдът /и то по искане именно на прокурора/ правилно е допуснал изменение в датата на извършване на престъплението и е поканил подсъдимия да даде обяснения по измененото вече обвинение. В цялата си процесуална дейност районният съд не търпи упрек, а още по-малко такъв свързан с неправилно администриране на тъжбата на подсъдимия, от което прокурорът пред тази инстанция прави изводи за опорочена процедура. Извън това обаче следва да се посочи, че дори да не бе извършено изменение на обвинението и обясненията на подсъдимия от ДП /л.125/ дадени в присъствие на защитник бяха прочетени по реда на чл.279, ал.2,вр. с ал.1,т.4 от НПК, то това също не би променило крайният правен извод за неговата невинност.

Показанията на изслушаните в хода на съдебното следствие свидетели са последователни, взаимодопълващи се и кореспондиращи както помежду си, така и с останалите събрани доказателства. С оглед на приетата от първата инстанция безспорна фактическа обстановка настоящата инстанция приема за принципно правилен и законосъобразен правния извод, че подсъдимият Р. Р. не е осъществил състава на престъплението по чл.286,ал.1 НК за осъществяването на което е бил предаден на съд. За разлика от районният съд обаче, този състав счита, че деянието не е осъществено от неговата субективна страна, поради което упражни и правомощието си по чл.337,ал.3,пр.1 от НПК, и измени присъдата само относно основанията за оправдаване на подсъдимия, поради следното:

Както правилно е посочено, посредством разпоредбата на чл. 286 от НК, наред с обществената оценка за пострадалия се засягат и обществените отношения, които осигуряват правилното осъществяване на правораздавателната дейност на държавата. Следователно се защитава широк кръг от обществени отношения, като законодателят е придал по-голямо значение на тези, свързани с правосъдието . От обективна страна набедяването се извършва пред надлежен орган на властта, т.е. пред орган, който по закон е длъжен да предприеме наказателно преследване. Изпълнителното деяние се свежда до приписване от субекта на престъплението на извършено от друго лице конкретно определено престъпление. За това престъпление следва да се установи, че набеденото лице не е извършило престъплението, а също и да е доказано, че този, който сезира надлежните органи, знае, че набеденото лице не е извършило престъплението. От субективна страна набедяването се извършва само при пряк умисъл, защото дееца знае, че пострадалият е невинен и е сигурен, че неговото твърдение неизбежно ще бъде възприето от органа на властта.

В настоящият случай не е спорно, че тъжбата с вх.№ 875/06.07.2021 г. е подадена и подписана от адв.Ц. И. в качеството му на пълномощник на подс.Р. Р.. Към нея е приложено и пълномощно, според което подс. Р. е упълномощил адв.И. за това „*Да изготви и подаде тъжба до Окръжна прокуратура - Търговище*“. Неправилен е обаче направеният от съда извод, че „*макар тъжбата да е изготвена от адвоката, действайки като пълномощник на подс.Р., тя е подписана именно от пълномощника и именно той, а не подсъдимия, се счита*

за неин подател.“ /л.8 от мотивите/. Подобен извод не държи сметка за характера на упълномощаването, респ. на представителството. В случая надлежното упълномощаване от подсъдимия на адв.И. и то по конкретен въпрос – „Да изготви и подаде тѣжба до ТОП“ несъмнено представлява едностранна сделка – доброволно представителство, по която подсъдимия сам е избрал свой представител-адвокат и е определил обема на представителната му власт. Самата правна същност на представителството е такава, че при нея винаги представляват: а./ извършва правните действия от името на представлявания, т.е. действия от чуждо име; б./ действия за сметка на представлявания; в./при извършването на правни действия представляват прави свое волеизявление; г./ представляват няма свой интерес, а винаги трябва да действа в интерес на представлявания и д./правните последици от действията на представителя пряко и непосредствено възникват за представлявания, без да преминават и отразяват на представителя. Визираните основни съществени белези на представителството изцяло опровергават правния извод на първостепенния съд за изключване на авторството на деянието само поради това, че тѣжбата била подадена от пълномощник, а не лично от подсъдимия.

РСТ е разсъждавал основно върху липсата на обективни белези на престъплението, като по отношение субективната страна е посочил, че е безпредметно обсъждането ѝ. Както вече съдът посочи по-горе, от субективна страна набедяването се извършва само при пряк умисъл, защото дееца знае, че пострадалият е невинен и е сигурен, че неговото твърдение неизбежно ще бъде възприето от органа на властта."Надлежен орган на властта", визиран в състава на набедяването е само този орган на властта, който може да възбуди наказателно преследване срещу набеденото лице. Безспорно ОП Търговище, до която е била адресирана тѣжбата на подсъдимия, е компетентна да стори това. В тѣжбата обаче никъде не се твърди, че свидетелите П. и Г. са извършили конкретно определено престъпление по чл.131, ал.1, т.2 във вр. с чл. 130, ал.1 във вр. с чл. 20, ал.2 от НК. Като е счел, че е жертва на полицейско насилие подс. Р. е съобщил, че е бит от полицейски служители, които след това са го задържали. Поискал е проверка на всички обстоятелства, свързани със случая. Вземането на решение относно наказателното преследване е предоставено на надлежния орган след извършването на проверка и установяването на виновните лица. Именно в тази връзка прокуратурата е назначила проверка по реда на чл.145,ал.1,т.3 от ЗСВ и след нейното извършване от дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР, е отказала да образува ДП против двамата полицаи.

При тази доказателствена съвкупност, въззивният съдебен състав приема, че не се доказва по несъмнен начин, че подс.Р., като е сезирал надлежния орган е знаел, че набедените полицейски служители не са извършили престъплението. Фактът, че уличените в престъпление твърдят, че не са го извършили, не е достатъчен да докаже субективната страна на деянието . Целта на разпоредбата е да се охраняват интересите на правосъдието, като система от органи за правораздаване, да не се подвеждат те умишлено с невярна информация, но не и да се ограничават неоснователно правата и свободата на гражданите. Това предполага внимателен подход и задълбочено разследване. В случая подсъдимия е действал с ясното съзнание, че са му причинени телесни увреждания, за които виновните лица следва да понесат отговорност. Не е спорно, че при задържането му на 15.06.2021 г. спрямо подс.Р. е била използвана физическа сила и помощни средства-белезници, но преди приключване на назначената от прокурора проверка от дирекция „Вътрешна сигурност“ МВР, подсъдимият не би могъл да знае, че полицейските служители са действали в кръга на правомощията им и в рамките на необходимото са използвали физическа сила. Подсъдимият Р. е подал тѣжбата като сигнал да изиска проверка на всички обстоятелства, свързани с упражняването на властническите правомощия на полицейските служители, като е бил със съзнанието, че има право да упражни това свое гражданско право, което ѝ е сторил. Това обаче не е основание срещу него да се образува наказателно производство за набедяване. Предвид изложеното настоящият въззивен състав прие, че районният съд правилно и законосъобразно е оправдал подсъдимия Р. за повдигнатото му обвинение, тъй като престъплението не е осъществено, но само от неговата субективна страна. Процесуалната пълнота на настоящото изложение изисква да се посочи, че с

решение на ЕСПЧ по делото „Маринова и други срещу България” (посочено в пледоарията на адв.И. - жалби № 33502/2007, 30599/2010, 8241/2011 и 61863/2011), влязло в сила на 12.10.2016 г, е установено нарушение на чл. 10 от ЕКЗПЧОС, имащо съществено значение и за предмета на доказване по настоящото дело. В това си решение ЕСПЧ също е поставил под съмнение възможността за осъдения да предвиди, че с направените от него твърдения нарушава чл.147, ал. 1 от НК (който принципно е сходен с текста по чл.286,ал.1 от НК). В този смисъл ЕСПЧ е отчел, че жалбоподателят не е военнослужещ, държавен служител, журналист или адвокат, поради което от него не може да се очаква да упражнява правото си на жалба по начин, който да изключи риска от наказателна санкция. /в см. и реш. №87/04.04.2017 г. на I н.о. ВКС по н.д.№ 19/2017 г./. В решението на ЕСПЧ е застъпено становището, че по принцип проверка по отношение на длъжностно лице, инициирана от жалба на гражданин, не може да бъде разглеждана като неправомерно засягане репутацията на проверяваното лице, доколкото правото на жалби на гражданите е конституционно закрепено (чл. 45 от Конституцията на Република България) и упражняването му е с цел да се потвърди или отхвърли твърдението на жалбоподателя.

Независимо от горепосоченото настоящият състав на въззивния съд приема, че първоинстанционният съд незаконосъобразно е конституирал свидетелите П. и Г., в качеството на граждански ищец и частен обвинител, поради което постановеният съдебен акт в тази му част е неправилен. Това е така, тъй като на досъдебното производство на подсъдимия е било предявено обвинение по чл. 286, ал.1 от НК. Същото е включено систематично в глава VIII от Особената част на Наказателния кодекс, а именно - "Престъпления против дейността на държавни органи, обществени организации и лица, изпълняващи публични функции" и по - конкретно в раздел III - "Престъпления против правосъдието". Обект на престъпните посегателства включени в този раздел е именно дейността на органите осъществяващи правораздавателни функции и конкретно органът на съдебната власт в Р.България, а подродов обект на това престъпление са правосъдната дейност и авторитетът на правосъдните органи. Престъплението е формално и не предвижда настъпването на определен противоположен резултат, а именно - на имуществени или неимуществени вреди. /в т.см. виж раздел III, т.21 от р.№ 206/11.03.2019 г. на ВКС по н.д. № 823/2018 г., I I н.о./. Липсата на съставомерни вреди от престъплението пречатства възможността да се идентифицира конкретно пострадало лице което в съдебната фаза да може да бъде конституирано, като граждански ищец и частен обвинител, тъй като няма качеството на пострадад по смисъла на чл.74 НПК, т.е. няма активна процесуална легитимация да участва в наказателното производство и съответно не попада сред лицата визирани в тази разпоредба. Казано по друг начин, свидетелите П. и Г. поначало не са имали такива права - да се конституират в това качество, а като е сторил това първостепенният съд е нарушил материалния закон. Доколкото обаче, подсъдимият е бил признат за невиновен и оправдан по обвинението по чл.286,ал.1 НК, констатираното нарушение не може да се приеме за съществено и да доведе до самостоятелна отмяна на първоинстанционната присъда. Казано по друг начин, в случая неправилното конституиране на двамата свидетели като частни обвинители и граждански ищци несъмнено е довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия Р., тъй като е налице още една /макар и ненадлежно/ конституирана страна, която наред с прокуратурата е поддържала обвинението за защита на своите права и законни интереси. Ноторно известно е, че като самостоятелен процесуален субект, ЧО има законова възможност реално да упражнява влияние върху обвинението /виж в т.см. мотивите към т.1 от ТР № 2/2002 г. на ОСНК/, но поради това че подсъдимия е бил изцял оправдан, въззивния съд счете, че следва да упражни само правомощието си и да измени присъдата само досежно основанието за оправдаване на подсъдимия, но не и да коригира присъдата в останалата ѝ част.

Водим от горното и на основание чл.337,ал.3,пр.1 от НПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 8 от 13.02.2023 г., постановена по НОХД № 469/2022 г. по описа на РС-Търговище, **В ЧАСТТА** досежно мотивите за оправдаване на подсъдимия Р. С. Р. от с.С. общ. Търговище, като при наличие на същото правно основание и във вр. с чл.304 от НПК приема, че същият не е осъществил престъпния състав на чл.286,ал.1 от НК , действайки с пряк умисъл.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата **в останалата част**.

Решението е изключено от актовете, които съгласно чл. 346 НПК подлежат на касационна проверка, поради което е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____